

KOMISJA
EUROPEJSKA

Bruksela, dnia 31.10.2017 r.
COM(2017) 637 final

2015/0288 (COD)

Zmieniony wniosek

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

**w sprawie niektórych aspektów umów sprzedaży towarów ~~zawieranych przez internet~~
~~lub w inny sposób na odległość~~, zmieniająca rozporządzenie (WE) nr 2006/2004
Parlamentu Europejskiego i Rady oraz dyrektywę 2009/22/WE Parlamentu
Europejskiego i Rady i uchylająca dyrektywę 1999/44/WE Parlamentu Europejskiego
i Rady**

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

{SWD(2017) 354 final}

UZASADNIENIE

1. KONTEKST WNIOSKU

W dniu 9 grudnia 2015 r. Komisja przyjęła wniosek dotyczący dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie niektórych aspektów umów o dostarczanie treści cyfrowych¹ oraz wniosek dotyczący dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie niektórych aspektów umów sprzedaży towarów zawieranych przez internet lub w inny sposób na odległość². Celem tych wniosków było wspieranie wzrostu gospodarczego poprzez utworzenie rzeczywistego jednolitego rynku cyfrowego z korzyścią zarówno dla konsumentów, jak i przedsiębiorców w drodze likwidacji najważniejszych barier dla handlu transgranicznego wynikających z prawa umów.

Składając niniejszy zmieniony wniosek, Komisja proponuje poszerzenie zakresu wniosku dotyczącego dyrektywy w sprawie niektórych aspektów umów sprzedaży towarów zawieranych przez internet³ lub w inny sposób na odległość, tak aby objąć nim również sprzedaż przy fizycznej obecności stron.

W kontekście szybkich zmian handlowych i technicznych wynikających z cyfryzacji, Komisja, składając pierwotny wniosek, miała na celu niezwłoczne usunięcie najważniejszych barier hamujących handel transgraniczny. Priorytetowo przedstawiła więc wniosek dotyczący wyłącznie sprzedaży towarów przez internet i w inny sposób na odległość. W komunikacie towarzyszącym wnioskowi Komisja stwierdziła: „Zważywszy na rosnącą wagę wielokanałowego modelu dystrybucji (...) Komisja podejmie wszelkie niezbędne kroki, aby ujednolicić przepisy dotyczące sprzedaży towarów przez internet i poza nim. Dzięki temu konsumenci i przedsiębiorstwa będą mogli polegać na spójnych ramach prawnych”⁴. By zapewnić tę spójność, Komisja zobowiązała się przedstawić współustawodawcom dane w sprawie sprzedaży przy fizycznej obecności stron, które zgromadziła w związku z kontrolą sprawności w ramach programu REFIT dotyczącą głównych unijnych dyrektyw w zakresie prawa konsumenckiego, w tym także dyrektywy 1999/44/WE w sprawie sprzedaży towarów konsumpcyjnych i związanych z tym gwarancji⁵. Komisja podkreśliła też w komunikacie, że wynikające z tego konkluzje „mogłyby zostać wykorzystane przez współprawodawców na potrzeby wniosku dotyczącego sprzedaży towarów przez internet, na przykład w celu rozszerzenia zakresu tego wniosku”⁶. Odpowiednie dane zgromadzone przez Komisję w ramach kontroli sprawności przekazano współustawodawcom w sierpniu i wrześniu 2016 r., a następnie opublikowano w maju 2017 r.⁷.

Podczas rozmów w sprawie wniosku w Parlamencie Europejskim i Radzie współustawodawcy podkreślili, że niezbędne są spójne przepisy dotyczące sprzedaży na odległość i sprzedaży przy fizycznej obecności stron. Sprawozdawcy Parlamentu Europejskiego odpowiadający za wniosek w sprawie sprzedaży przez internet i w inny sposób

1 COM(2015) 634 final.

2 COM(2015) 635 final.

3 Dla celów niniejszego uzasadnienia wszelkie odniesienia do „sprzedaży przez internet” powinny być rozumiane jako „sprzedaż przez internet lub w inny sposób na odległość”.

4 COM(2015) 633 final, s. 8.

5 Dyrektywa 1999/44/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 25 maja 1999 r. w sprawie niektórych aspektów sprzedaży towarów konsumpcyjnych i związanych z tym gwarancji, Dz.U. L 171 z 7.7.1999, s. 12.

6 COM(2015) 633 final, s. 8.

7 SWD(2017) 209 final. Sprawozdanie z kontroli sprawności unijnych przepisów dotyczących konsumentów i wprowadzania do obrotu oraz zewnętrzne analizy dodatkowe można znaleźć pod adresem: http://ec.europa.eu/newsroom/just/item-detail.cfm?item_id=59332&ticket=ST-25614682-e2tNLEtewXUap6Gbc0Wzg4NGelXRUC7OXD3BkwIM0NNPzQKuVog4GztcwvMf4lakPH7LHq5ol9Z1Qp4vLHcpm-Jj71zxYb8yr4dh9M8XMrC8-AOP82AjNmHaQXuUINLKghPW4zVloMFwYYx6y0wJxqAl

na odległość – zarówno z przedmiotowo właściwej Komisji Rynku Wewnętrznego i Ochrony Konsumentów, jak i z zaangażowanej Komisji Prawnej – złożyli poprawki poszerzające zakres wniosku o wszystkie umowy sprzedaży zawarte między sprzedawcą a konsumentem. W tym kontekście Komisja Rynku Wewnętrznego i Ochrony Konsumentów zwróciła się do Biura Analiz Parlamentu Europejskiego o przeprowadzenie oceny skutków *ex ante*, aby przeanalizować wpływ tych poprawek. Ocenę skutków przeprowadzoną przez Parlament Europejski opublikowano w dniu 14 lipca 2017 r. We wnioskach z tej oceny stwierdzono, że konieczne są spójne przepisy dotyczące wszystkich kanałów sprzedaży, które będą korzystne zarówno dla przedsiębiorstw, jak i dla konsumentów⁸.

Na nieformalnym spotkaniu Rady ds. Wymiaru Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych w dniu 7 lipca 2017 r. oraz w ramach Grupy Roboczej ds. Prawa Cywilnego (prawo zobowiązań) w Radzie znaczna większość państw członkowskich wyraziła zastrzeżenia dotyczące fragmentacji regulacyjnej, która wystąpiłaby w przypadku wprowadzenia odrębnych rozwiązań dla sprzedaży na odległość i sprzedaży przy fizycznej obecności stron, i uznała, że przepisy mające zastosowanie do sprzedaży towarów powinny być takie same bez względu na kanał sprzedaży. Szereg państw członkowskich wyraziło w związku z tym zdanie, że Komisja powinna przedstawić zmieniony wniosek, aby poszerzyć jego zakres o sprzedaż przy fizycznej obecności stron.

Celem niniejszego zmienionego wniosku jest ponadto ułatwienie terminowych postępów w dziedzinie mającej kluczowe znaczenie dla strategii jednolitego rynku zgodnie z konkluzjami Rady Europejskiej: w czerwcu 2016 r. Rada Europejska zaapelowała o „sfinalizowanie i wdrożenie do 2018 r. poszczególnych strategii (...) w zakresie jednolitego rynku”.⁹ W czerwcu 2017 r. Rada Europejska podkreśliła natomiast, że „potrzebne są dalsze starania ze strony UE i jej państw członkowskich, by osiągnąć poziom ambicji przedstawiony w konkluzjach z czerwca 2016 r., gdy chodzi o jednolity rynek (...). Radzie Europejskiej obradującej w czerwcu 2018 r. Rada złoży sprawozdanie z postępów w pogłębianiu, wdrażaniu oraz egzekwowaniu jednolitego rynku we wszystkich jego aspektach”.¹⁰

Niniejszy zmieniony wniosek, który poszerza zakres pierwotnego wniosku o sprzedaż przy fizycznej obecności stron, stanowi odpowiedź Komisji na przedstawiony powyżej przebieg negocjacji międzyinstytucjonalnych. Uwzględniono w nim ponadto wnioski z kontroli sprawności¹¹ i oceny skutków przeprowadzonej przez Biuro Analiz Parlamentu Europejskiego, które to wnioski szczegółowo przedstawiono w dokumencie roboczym służb Komisji towarzyszącym zmienionemu wnioskowi¹².

• **Przyczyny i cele wniosku**

W ocenie skutków pierwotnego wniosku podkreślono problemy, z którymi stykają się zarówno konsumenci, jak i przedsiębiorstwa w związku ze zróżnicowaniem prawa umów obowiązującego w różnych krajach. Podejście dyrektywy w sprawie sprzedaży towarów konsumpcyjnych i związanych z tym gwarancji, zakładające minimalną harmonizację, nie zachęca konsumentów do zakupów w innych państwach UE ani przedsiębiorstw do sprzedaży do innych państw UE¹³. Utrudnia to konsumentom i przedsiębiorstwom pełne wykorzystanie

8 http://www.europarl.europa.eu/thinktank/en/document.html?reference=EPRS_STU%282017%29603258

9 EUCO 26/16, http://www.consilium.europa.eu/press-releases-pdf/2016/6/47244643506_pl.pdf

10 EUCO 8/17, http://www.consilium.europa.eu/press-releases-pdf/2017/6/47244661590_pl.pdf

11 SWD(2017) 209 final, sprawozdanie z kontroli sprawności unijnych przepisów dotyczących konsumentów i wprowadzania do obrotu.

12 SWD(2017) 354 final, skutki pełnej harmonizacji przepisów dotyczących umów o sprzedaż towarów.

13 SWD(2017) 209 final, sprawozdanie z kontroli sprawności unijnych przepisów dotyczących konsumentów i wprowadzania do obrotu, s. 78.

potencjału rynku wewnętrznego. Ocena w ramach kontroli sprawności potwierdziła konieczność utrzymania w tej dziedzinie spójnych zasad, mających zastosowanie zarówno do sprzedaży na odległość, jak i sprzedaży przy fizycznej obecności stron¹⁴.

Chociaż od przyjęcia wniosku przez Komisję zaufanie konsumentów do transgranicznych zakupów przez internet – które stanowią znaczną większość transgranicznego handlu towarami konsumpcyjnymi – wzrosło, to wciąż jest ono niższe od zaufania do zakupów w kraju¹⁵. Jedną z głównych obaw wyrażanych przez konsumentów w odniesieniu do transgranicznego handlu elektronicznego jest niepewność związana z najważniejszymi prawami wynikającymi z umowy¹⁶. Zwiększone zaufanie konsumentów nie przełożyło się ponadto na równie znaczący wzrost faktycznie dokonywanych zakupów transgranicznych¹⁷.

Zaufanie przedsiębiorców do sprzedaży transgranicznej wciąż się nie poprawia. Według ostatniego ogólnounijnego badania (z 2016 r.) 58 % wszystkich detalistów z UE twierdzi, że czuje się pewnie, prowadząc sprzedaż przez internet; jednak tylko 28 % czuje się pewnie, prowadząc sprzedaż przez internet do innych państw UE – 30 % czuje się pewnie, prowadząc sprzedaż jedynie na rzecz konsumentów w swoim własnym kraju¹⁸. W ocenie skutków towarzyszącej pierwotnemu wnioskowi podkreślono, że jednym z najważniejszych utrudnień dla sprzedaży transgranicznej jest zróżnicowane prawo umów obowiązujące w różnych krajach; potwierdzają to też nowe dane: dwa z czterech najważniejszych utrudnień w handlu transgranicznym dla detalistów obecnie prowadzących sprzedaż przez internet dotyczą zróżnicowanego prawa umów w różnych krajach (38,1 %) i zróżnicowanych krajowych zasad ochrony konsumentów (37,4 %)¹⁹. W rezultacie utrzymuje się niski poziom faktycznego podejmowania transgranicznego handlu elektronicznego przez detalistów²⁰.

Zróżnicowanie prawa umów konsumenckich obowiązującego w różnych krajach ma też wpływ na przedsiębiorstwa i konsumentów zaangażowanych w transgraniczną sprzedaż przy fizycznej obecności stron: analiza przeprowadzona w ramach kontroli sprawności unijnych przepisów dotyczących konsumentów i wprowadzania do obrotu wykazała, że 42 % detalistów prowadzących sprzedaż przy fizycznej obecności stron i 46 % detalistów korzystających z kanałów sprzedaży na odległość uważa, że koszty zapewnienia zgodności z różnymi zasadami ochrony konsumentów i przepisami prawa umów stanowią duże utrudnienie w sprzedaży transgranicznej²¹. Najnowsze dane z kontroli sprawności w ramach programu REFIT wykazują jednocześnie, że dla 72 % konsumentów różnice w prawach konsumentów w przypadku produktów wadliwych mają duże lub bardzo duże znaczenie przy podejmowaniu decyzji o zakupie przy fizycznej obecności stron w innym państwie UE²².

Celem pierwotnego wniosku było w związku z tym usunięcie najważniejszych barier wynikających z prawa umów utrudniających handel transgraniczny, tak aby rozwiązać

14 SWD(2017) 209 final, sprawozdanie z kontroli sprawności unijnych przepisów dotyczących konsumentów i wprowadzania do obrotu, s. 62–65.

15 72,4 % konsumentów czuje się pewnie, robiąc zakupy w kraju, a 57,8 % – robiąc zakupy transgraniczne. Tablica wyników sytuacji konsumentów z 2017 r., dostępna pod adresem: http://ec.europa.eu/newsroom/just/item-detail.cfm?item_id=117250

16 Komisja Europejska, „Consumer survey identifying the main cross-border obstacles to the DSM and where they matter most” (Badanie konsumenckie na temat głównych przeszkód transgranicznych w funkcjonowaniu jednolitego rynku cyfrowego i obszarów, w których mają one największe znaczenie), 2015.

17 Tablica wyników sytuacji konsumentów z 2017 r.

18 Badanie postaw detalistów wobec handlu transgranicznego i ochrony konsumentów z 2016 r., s. 120.

19 Badanie postaw detalistów wobec handlu transgranicznego i ochrony konsumentów z 2016 r., s. 123–124. Wymienione utrudnienia były najważniejsze zaraz po „wyższym ryzyku oszustwa i braku płatności w przypadku sprzedaży transgranicznej” (39,7 %) i „zróżnicowanych przepisach podatkowych w różnych krajach” (39,6 %).

20 Badanie postaw detalistów wobec handlu transgranicznego i ochrony konsumentów z 2016 r., s. 105.

21 SWD(2017) 209 final, sprawozdanie z kontroli sprawności unijnych przepisów dotyczących konsumentów i wprowadzania do obrotu, s. 100–101.

22 SWD(2017) 209 final, sprawozdanie z kontroli sprawności unijnych przepisów dotyczących konsumentów i wprowadzania do obrotu, s. 100.

problemy, z jakimi zmagają się przedsiębiorstwa i konsumenci ze względu na złożoność ram prawnych i koszty ponoszone przez przedsiębiorców w związku z różnicami w prawie umów.

Niniejszy zmieniony wniosek – mający zastosowanie do wszystkich rodzajów sprzedaży – ma ten sam cel, który jest w stanie osiągnąć jeszcze skuteczniej, gdyż przedsiębiorstwa handlowe prowadzące lub rozważające sprzedaż transgraniczną przy fizycznej obecności stron również mają problem z brakiem pewności i kosztami wynikającymi ze zróżnicowanego prawa umów w różnych krajach, co z kolei prowadzi do niewielkiej sprzedaży transgranicznej oraz ograniczonego wyboru i mniej konkurencyjnych cen dla konsumentów. Dzięki zmienionemu wnioskowi uda się ponadto uniknąć negatywnego wpływu na przedsiębiorstwa handlowe prowadzące sprzedaż krajową – zarówno na odległość, jak i przy fizycznej obecności stron – jaki wyniknąłby ze zróżnicowania krajowych przepisów prawa umów mających zastosowanie do różnych kanałów dystrybucji. Wniosek uwzględnia w związku z tym nasilającą się tendencję do prowadzenia sprzedaży wielokanałowej i rozwój sytuacji rynkowej, zarówno z punktu widzenia konsumentów, jak i przedsiębiorstw.

- **Spójność z przepisami obowiązującymi w tej dziedzinie polityki**

Najważniejsze przepisy materialne zmienionego wniosku dotyczą głównych różnic między bezwzględnie obowiązującymi krajowymi przepisami prawa konsumenckiego po wdrożeniu przez państwa członkowskie minimalnej harmonizacji przepisów dyrektywy w sprawie sprzedaży towarów konsumpcyjnych i związanych z tym gwarancji. To właśnie te główne różnice między przepisami krajowymi wpływają na decyzje przedsiębiorców, czy i w jakim zakresie będą prowadzić transgraniczną sprzedaż towarów. Wniosek oparto na przepisach proponowanej do uchylecia dyrektywy w sprawie sprzedaży towarów konsumpcyjnych i związanych z tym gwarancji, jednak zapewniono w nim pełną harmonizację kryteriów zgodności dla towarów, hierarchię środków zaradczych przysługujących konsumentom oraz sposobów korzystania z tych środków.

Wniosek stanowi uzupełnienie istniejącego horyzontalnego prawodawstwa dotyczącego ochrony konsumentów, w szczególności dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/83/UE z dnia 25 października 2011 r. w sprawie praw konsumentów²³. Te dwa instrumenty nie będą się pokrywać, ale uzupełniać – dyrektywa 2011/83/UE obejmuje bowiem głównie przepisy dotyczące wymogów co do informacji przekazywanych przed zawarciem umowy, prawa odstąpienia od umowy w przypadku umów zawieranych na odległość lub poza lokalem przedsiębiorstwa oraz warunków dostawy towarów oraz przenoszenia ryzyka, a wniosek w sprawie umów dotyczących sprzedaży towarów określa zasady dotyczące zgodności towarów z umową, środki zaradcze przysługujące konsumentom w przypadku braku zgodności oraz sposoby korzystania z tych środków. Wniosek jest też spójny z wynikami kontroli sprawności unijnych przepisów dotyczących konsumentów i wprowadzania do obrotu²⁴.

23 Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/83/UE z dnia 25 października 2011 r. w sprawie praw konsumentów, zmieniająca dyrektywę Rady 93/13/EEG i dyrektywę 1999/44/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz uchylająca dyrektywę Rady 85/577/EEG i dyrektywę 97/7/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, Dz.U. L 304 z 22.11.2011, s. 64.

24 SWD(2017) 209 final, sprawozdanie z kontroli sprawności unijnych przepisów dotyczących konsumentów i wprowadzania do obrotu.

Wniosek uzupełniają unijne przepisy sektorowe, na przykład przepisy dotyczące ekoprojektu²⁵ czy też etykietowania energetycznego²⁶ oraz związane z nim akty wykonawcze i delegowane, wprowadzające określone wymagania co do trwałości towaru.

Wniosek jest ponadto zgodny z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012 z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych²⁷ oraz rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 593/2008 z dnia 17 czerwca 2008 r. w sprawie prawa właściwego dla zobowiązań umownych (Rzym I)²⁸, które to rozporządzenia zawierają przepisy dotyczące ustalania właściwej jurysdykcji i prawa właściwego.

• **Spójność z innymi politykami Unii**

Wniosek wiąże się ze środkami zaproponowanymi przez Komisję w komunikacie w sprawie kompleksowego podejścia na rzecz ożywienia transgranicznego handlu elektronicznego z korzyścią dla europejskich obywateli i przedsiębiorstw²⁹. Każdy z tych środków wyraźnie przyczynia się do ożywienia transgranicznego handlu elektronicznego w Europie. Wspólnie środki te stanowią pakiet uzupełniających się wzajemnie elementów niezbędnych do osiągnięcia pełnych korzyści z transgranicznego handlu elektronicznego. W szczególności pełna harmonizacja najważniejszych krajowych przepisów prawa umów powinna ułatwić wdrożenie proponowanego rozporządzenia w sprawie blokowania geograficznego³⁰, zlikwiduje bowiem jedną z najważniejszych przyczyn stosowania blokowania geograficznego przez przedsiębiorstwa.

Zmieniony wniosek jest spójny z wnioskiem dotyczącym dyrektywy o dostarczaniu treści cyfrowych. Obydwa wnioski stanowią ważny wkład w uwolnienie potencjału jednolitego rynku cyfrowego, a niniejszy zmieniony wniosek jest niezwykle istotnym elementem pakietu, gdyż sprzedaż towarów odpowiada za ponad 80 % handlu transgranicznego ogółem³¹.

W komunikacie w sprawie przeglądu śródkresowego realizacji strategii jednolitego rynku cyfrowego³² Komisja wezwała Parlament Europejski i Radę, aby – ze względu na konieczność szybkiego usunięcia utrzymujących się barier w celu urzeczywistnienia funkcjonalnego jednolitego rynku cyfrowego – terminowo przyjęły wszystkie proponowane środki.

25 Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/125/WE z dnia 21 października 2009 r. ustanawiająca ogólne zasady ustalania wymogów dotyczących ekoprojektu dla produktów związanych z energią, Dz.U. L 285 z 31.10.2009, s. 10–35.

26 Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/30/UE z dnia 19 maja 2010 r. w sprawie wskazania poprzez etykietowanie oraz standardowe informacje o produkcie, zużycia energii oraz innych zasobów przez produkty związane z energią, Dz.U. L 153 z 18.6.2010, s. 1–12.

27 Dz.U. L 351 z 20.12.2012, s. 1–32.

28 Dz.U. L 177 z 4.7.2008, s. 6.

29 COM(2016) 320 final, komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów: Kompleksowe podejście na rzecz ożywienia transgranicznego handlu elektronicznego z korzyścią dla europejskich obywateli i przedsiębiorstw.

30 COM(2016) 289 final, wniosek: rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie blokowania geograficznego oraz innych form dyskryminacji ze względu na przynależność państwową klientów, ich miejsce zamieszkania lub miejsce prowadzenia działalności na rynku wewnętrznym oraz w sprawie zmiany rozporządzenia (WE) nr 2006/2004 i dyrektywy 2009/22/WE.

31 Ocena skutków towarzysząca wnioskowi w sprawie umów dotyczących treści cyfrowych, SWD(2015) 274 final, s. 5.

32 COM(2017) 228 final, komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów w sprawie przeglądu śródkresowego realizacji strategii jednolitego rynku cyfrowego – Połączony jednolity rynek cyfrowy dla wszystkich.

2. PODSTAWA PRAWNA, POMOCNICZOŚĆ I PROPORCJONALNOŚĆ

• Podstawa prawna

Podstawę prawną dla niniejszego zmienionego wniosku stanowi art. 114 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, a jego głównym celem jest poprawa warunków tworzenia i funkcjonowania rynku wewnętrznego.

Jak wyjaśniono w sekcji 1, podejście dyrektywy w sprawie sprzedaży towarów konsumpcyjnych i związanych z tym gwarancji, zakładające minimalną harmonizację, doprowadziło do zróżnicowania przepisów prawa umów konsumenckich, krajowe bezwzględnie obowiązujące przepisy wykraczają bowiem poza normy minimalne określone tej w dyrektywie³³. Takie zróżnicowanie przepisów stanowi utrudnienie dla handlu transgranicznego, co z kolei ma bezpośredni wpływ na tworzenie i funkcjonowanie rynku wewnętrznego i ogranicza konkurencję. Wniosek doprowadzi do usunięcia przeszkód w korzystaniu z podstawowych wolności, które wynikają z powyższych różnic, w szczególności dodatkowych kosztów transakcyjnych przy zawieraniu transakcji transgranicznych, jak również braku pewności konsumentów co do ich praw podczas zakupów w innym państwie UE. Wszystkie te czynniki mają bezpośredni wpływ na tworzenie i funkcjonowanie rynku wewnętrznego i ograniczają konkurencję. Pokazuje to, że podejście dyrektywy w sprawie sprzedaży towarów konsumpcyjnych i związanych z tym gwarancji, zakładające minimalną harmonizację, nie wystarczyło do rozwiązania wszystkich związanych z rynkiem wewnętrznym problemów z transgraniczną sprzedażą towarów konsumpcyjnych w Unii.

Uchylenie obowiązującej dyrektywy w sprawie sprzedaży towarów konsumpcyjnych i związanych z tym gwarancji, zakładającej minimalną harmonizację, i zastąpienie jej zakładającą pełną harmonizację dyrektywą o szerszym zakresie, obejmującym zarówno sprzedaż na odległość, jak i sprzedaż przy fizycznej obecności stron, przyczyni się do zapewnienia spójnych ram prawnych wspierających funkcjonowanie rynku wewnętrznego. Wniosek zapewni ogólny wysoki poziom ochrony konsumentów poprzez ustanowienie zestawu w pełni zharmonizowanych bezwzględnie obowiązujących przepisów utrzymujących lub, w wielu przypadkach, zwiększających poziom ochrony przysługującej konsumentom na mocy obowiązującej dyrektywy w sprawie sprzedaży towarów konsumpcyjnych i związanych z tym gwarancji.

• Pomocniczość

Zmieniony wniosek jest zgodny z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej.

Cel zakładający usunięcie barier wynikających z prawa umów konsumenckich i tym samym wspieranie rynku wewnętrznego z korzyścią dla przedsiębiorstw i konsumentów nie może zostać w wystarczającym stopniu osiągnięty przez państwa członkowskie. Przepisy dotyczące sprzedaży towarów zawarte w dyrektywie w sprawie sprzedaży towarów konsumpcyjnych i związanych z tym gwarancji przewidują jedynie minimalną harmonizację i dlatego umożliwiają państwom członkowskim zróżnicowane wdrożenie tych przepisów. Skutkiem

³³ Te informacje pochodzą głównie z powiadomień przekazanych Komisji przez państwa członkowskie zgodnie z art. 32 i 33 dyrektywy 2011/83/UE dotyczącej transpozycji dyrektywy Rady 93/13/EWG i dyrektywy 1999/44/WE; pełne teksty powiadomień są dostępne pod adresem: http://ec.europa.eu/consumers/consumer_rights/rights-contracts/directive/notifications/index_en.htm

jest zróżnicowanie przepisów krajowych i – co za tym idzie – koszty transakcyjne w przypadku sprzedaży transgranicznej. Jedynie skoordynowane działanie na poziomie Unii mające na celu wyeliminowanie istniejących rozbieżnych podejść dotyczących prawa konsumentów w Unii Europejskiej w drodze pełnej harmonizacji może rozwiązać ten problem i tym samym przyczynić się do urzeczywistnienia rynku wewnętrznego.

Inicjatywa na poziomie Unii zapewni spójne tworzenie prawa umów konsumenckich, dając jednocześnie gwarancję, że konsumenci w całej Unii będą korzystali z równie wysokiego poziomu ochrony. W ten sposób stworzone zostaną warunki pewności prawa dla przedsiębiorców, którzy chcą sprzedawać towary w innych państwach członkowskich. Taki efekt może zostać osiągnięty jedynie przez działanie na poziomie UE. Wniosek w pełni zharmonizuje niektóre kluczowe konsumenckie umowne środki zaradcze oraz warunki korzystania z tych środków. W ten sposób powstanie jednolity zestaw przepisów, które zapewnią konsumentom – na poziomie krajowym i międzynarodowym, kupującym na odległość i przy fizycznej obecności stron – równie wysoki poziom ochrony w całej Unii Europejskiej i pozwolą przedsiębiorcom prowadzić sprzedaż we wszystkich państwach członkowskich na takich samych warunkach umownych. Wniosek znacznie ograniczy w związku z tym koszty przestrzegania przepisów ponoszone przez przedsiębiorstwa handlowe, utrzymując jednocześnie ogólnie wysoki poziom ochrony konsumentów na szczeblu UE i zwiększając dobrobyt konsumentów poprzez zapewnienie im większego wyboru i niższych cen.

Jak podkreślono też w ocenie skutków zleconej przez Parlament Europejski, działanie na szczeblu UE – w szczególności działanie obejmujące sprzedaż przy fizycznej obecności stron – będzie skuteczniejsze niż działanie na poziomie krajowym. We wszystkich opiniach otrzymanych przez parlamenty narodowe w sprawie wniosku w sprawie sprzedaży towarów przez internet lub w inny sposób na odległość sprzeciwiano się możliwemu ustanowieniu innych zasad dla sprzedaży na odległość i sprzedaży przy fizycznej obecności stron³⁴.

Podejście zakładające pełną harmonizację już wcześniej okazało się skuteczne w obszarze unijnego prawodawstwa dotyczącego ochrony konsumentów, w szczególności w przypadku dyrektywy 2011/83/UE, dzięki zapewnieniu zestawu jednolitych praw konsumentów wszystkim konsumentom w całej Unii, które wszędzie są egzekwowane i interpretowane w jednolity sposób.

Wniosek zapewni też spójną podstawę prawną koordynacji działań służących egzekwowaniu przepisów na podstawie rozporządzenia w sprawie współpracy między organami krajowymi odpowiedzialnymi za egzekwowanie przepisów prawa w zakresie ochrony konsumentów³⁵, a proponowane spójne i w pełni zharmonizowane przepisy w znacznym stopniu ułatwią te działania. To z kolei wzmocni egzekwowanie prawodawstwa unijnego z korzyścią dla konsumentów. Taki efekt może zostać osiągnięty jedynie przez działanie na poziomie UE.

• Proporcjonalność

Zmieniony wniosek jest zgodny z zasadą proporcjonalności określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej, ponieważ nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia celów.

34 Opinie przedłożyły parlamenty narodowe z DE, CZ, IE, FR, IT, LI, NL, AT, PT i RO. Można się z nimi zapoznać pod adresem: http://ec.europa.eu/dgs/secretariat_general/relations/relations_other/npo/index_pl.htm

35 Rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie współpracy między organami krajowymi odpowiedzialnymi za egzekwowanie przepisów prawa w zakresie ochrony konsumentów, Dz.U. L 364 z 9.12.2004.

Wniosek nie dotyczy harmonizacji wszystkich aspektów umów sprzedaży towarów. W inicjatywie skupiono się na dalszej harmonizacji jedynie tych bezwzględnie obowiązujących praw unijnych konsumentów wynikających z umowy, które są kluczowe dla transgranicznej sprzedaży i które zostały uznane przez zainteresowane strony za bariery dla handlu, a także które są konieczne do budowania zaufania konsumentów. Co więcej, dzięki wyborowi formy prawnej dyrektywy, a nie rozporządzenia, ingerencja w przepisy krajowe będzie zdecydowanie mniejsza (więcej informacji w następnym punkcie – „Wybór instrumentu”).

- **Wybór instrumentu**

Wybór dyrektywy daje państwom członkowskim swobodę w zakresie sposobu wdrożenia nowych zasad do prawa krajowego, zapewniając jednocześnie proste i nowoczesne przepisy, które wyeliminują bariery wynikające z prawa umów oraz stworzą równe szanse dla przedsiębiorców, oraz zapewniając konsumentom w całej Unii wysoki poziom ochrony.

Forma prawna rozporządzenia wymagałaby dużo bardziej szczegółowego i kompleksowego reżimu niż dyrektywa, tak aby rozporządzenie mogło być bezpośrednio stosowane. Skutkowałoby to zdecydowanie większym stopniem ingerencji w przepisy krajowe.

3. WYNIKI OCEN EX POST, KONSULTACJI Z ZAINTERESOWANYMI STRONAMI I OCEN SKUTKÓW

- **Konsultacje z zainteresowanymi stronami**

Proces konsultacji

Przedstawienie pierwotnego wniosku poprzedziły szerokie konsultacje, oparte na połączeniu konsultacji publicznych i konsultacji ukierunkowanych. Komisja starała się uzyskać szerokie i wyważone spektrum opinii poprzez umożliwienie wypowiedzenia się wszystkim stronom, których przedmiotowe kwestie dotyczą (przedsiębiorcom, konsumentom, organom krajowym, przedstawicielom środowisk prawniczych i akademickich)³⁶. Wyniki konsultacji można znaleźć w dokumencie COM(2015) 635 final.

Po przyjęciu pierwotnego wniosku Komisja kontynuowała konsultacje z zainteresowanymi podmiotami w ramach kontroli sprawności, która obejmowała również dyrektywę w sprawie sprzedaży towarów konsumpcyjnych i związanych z tym gwarancji, i uwzględniła opinie na temat wniosku w sprawie sprzedaży towarów przez internet lub w inny sposób na odległość. Zaangażowanie zainteresowanych stron obejmowało internetowe konsultacje, które trwały od maja do września 2016 r., kilka ukierunkowanych działań konsultacyjnych przeprowadzonych przez zewnętrznych wykonawców w związku z przygotowaniem dodatkowych analiz od kwietnia 2016 r. do stycznia 2017 r. oraz rozmowy ze specjalną grupą ekspertów reprezentujących zainteresowane podmioty, w której skład wchodziły najważniejsze europejskie i krajowe organizacje konsumentów i przedsiębiorców. Wyniki tych konsultacji można znaleźć w dokumencie SWD(2017) 209 final oraz w analizie dodatkowej na temat kosztów i korzyści minimalnej harmonizacji na mocy dyrektywy w sprawie sprzedaży towarów konsumpcyjnych i związanych z tym gwarancji oraz potencjalnej pełnej harmonizacji i dostosowania unijnych przepisów dotyczących różnych kanałów sprzedaży³⁷.

³⁶ Więcej informacji o konsultacjach można znaleźć pod adresem: http://ec.europa.eu/justice/newsroom/contract/opinion/index_en.htm

³⁷ http://ec.europa.eu/newsroom/just/item-detail.cfm?item_id=59332

Zainteresowane podmioty wielokrotnie podkreślały konieczność zachowania spójności pomiędzy przepisami prawa umów konsumenckich mającymi zastosowanie do sprzedaży na odległość i sprzedaży przy fizycznej obecności stron. W konsultacjach publicznych poprzedzających przyjęcie wniosków w sprawie umów dotyczących treści cyfrowych uczestniczące państwa członkowskie, stowarzyszenia przedsiębiorców i organizacje konsumenckie ostrzegały przed negatywnymi skutkami potencjalnego zróżnicowania przepisów mających zastosowanie do sprzedaży na odległość i sprzedaży przy fizycznej obecności stron. W analizie³⁸, o której mowa powyżej, uzupełniającej kontrolę sprawności, również potwierdzono, że organy krajowe, przedsiębiorstwa i organizacje konsumenckie zdecydowanie popierają utrzymanie jednolitych zasad mających zastosowanie do sprzedaży przy fizycznej obecności stron i sprzedaży na odległość. Podmioty te uważają, że zwiększy to przejrzystość, zmniejszy złożoność i ułatwi zrozumienie systemu konsumentom i przedsiębiorstwom handlowym. Ułatwi to też kupowanie i sprzedawanie za granicą, zwiększy konkurencyjność, zmniejszy koszty przestrzegania przepisów ponoszone przez przedsiębiorstwa handlowe i spowoduje spadek cen dla konsumentów.

• Ocena skutków

Przeprowadzono ocenę skutków pierwotnego wniosku oraz opublikowano wraz z nim sprawozdanie z oceny skutków i jej streszczenie³⁹.

W dokumencie roboczym służb Komisji towarzyszącym pierwotnemu wnioskowi Komisja uzupełniła ocenę skutków analizą ustaleń i danych zgromadzonych w ramach kontroli sprawności, uwzględniając ocenę skutków przygotowaną przez Biuro Analiz Parlamentu Europejskiego⁴⁰. Komisja przeanalizowała też najnowsze dane opublikowane w tablicy wyników sytuacji konsumentów z 2017 r., którą to tablicę przygotowano na podstawie specjalnych reprezentatywnych badań sondażowych z udziałem konsumentów i detalistów ze wszystkich państw UE⁴¹. W dokumencie roboczym służb Komisji przedstawiono kompleksowy obraz skutków w pełni zharmonizowanych przepisów dotyczących umów sprzedaży z punktu widzenia przedsiębiorstw, konsumentów i koniec końców państw członkowskich i unijnego rynku cyfrowego i wewnętrznego.

Analiza Komisji wykazała, że problemy wynikające z różnic w krajowych przepisach wdrażających dyrektywę w sprawie sprzedaży towarów konsumpcyjnych i związanych z tym gwarancji występują zarówno w przypadku sprzedaży na odległość, jak i sprzedaży przy fizycznej obecności stron. W ramach kontroli sprawności, która w dniu 2 maja 2017 r. otrzymała pozytywną opinię Rady ds. Kontroli Regulacyjnej⁴², potwierdzono zasadność decyzji politycznych Komisji z wniosku w sprawie sprzedaży towarów na odległość i podkreślono, że spójność systemów prawnych dotyczących sprzedaży na odległość i sprzedaży przy fizycznej obecności stron miałaby ogólnie pozytywny wpływ na konsumentów i przedsiębiorstwa na jednolitym rynku⁴³.

38 Analiza kosztów i korzyści minimalnej harmonizacji na mocy dyrektywy 1999/44/WE w sprawie sprzedaży towarów konsumpcyjnych i związanych z tym gwarancji oraz potencjalnej pełnej harmonizacji i dostosowania unijnych przepisów dotyczących różnych kanałów sprzedaży, s. 44.

39 Sprawozdanie z oceny skutków oraz streszczenie są dostępne pod adresem: http://ec.europa.eu/justice/contract/digital-contract-rules/index_en.htm

40 SWD(2017) 354 final, skutki pełnej harmonizacji przepisów dotyczących umów o sprzedaż towarów.

41 Tablica wyników sytuacji konsumentów z 2017 r.

42 2016/JUST/023, dostępna pod adresem: https://ec.europa.eu/info/publications/fitness-check-consumer-and-marketing-law_en

43 Streszczenie analizy kosztów i korzyści minimalnej harmonizacji na mocy dyrektywy w sprawie sprzedaży towarów konsumpcyjnych i związanych z tym gwarancji oraz potencjalnej pełnej harmonizacji w wybranych obszarach ochrony konsumentów.

- **Prawa podstawowe**

Zmieniony wniosek będzie miał pozytywny wpływ na szereg praw chronionych na mocy Karty praw podstawowych UE, w szczególności na mocy art. 38 dotyczącego ochrony konsumentów oraz art. 16 dotyczącego wolności prowadzenia działalności gospodarczej.

W pełni zharmonizowane przepisy dotyczące sprzedaży towarów na odległość i sprzedaży przy fizycznej obecności stron zapewnią konsumentom w całej Unii w pełni zharmonizowany wysoki poziom ochrony zgodnie z art. 38 Karty praw podstawowych UE dzięki zapewnieniu im jasno określonych i konkretnych praw przy zakupie towarów w ich kraju lub w innych państwach członkowskich. Przepisy te zastąpią obecne przepisy krajowe dotyczące towarów, co może obniżyć pod niektórymi względami poziom ochrony, z jakiego korzystają konsumenci w niektórych państwach członkowskich – zrównoważy to jednak zwiększenie ochrony konsumentów w porównaniu do istniejących przepisów krajowych pod innymi względami.

W pełni zharmonizowane przepisy dotyczące najważniejszych aspektów sprzedaży towarów na odległość i sprzedaży przy fizycznej obecności stron przyczynią się także do realizacji celu art. 16, ponieważ ułatwią przedsiębiorstwom sprzedaż towarów w całej Unii. Wzmocni to ich potencjał rozwoju działalności.

Wreszcie, jasno określone przepisy prawa umów mogą przyczynić się do realizacji celu art. 47 (Prawo do skutecznego środka prawnego), ponieważ w ten sposób mogą zwiększyć się możliwości skutecznego dochodzenia roszczeń przed sądami. W nowych przepisach należy jasno określić środki zaradcze przysługujące w przypadku sporów.

4. WPLYW NA BUDŻET

Zmieniony wniosek nie ma wpływu na budżet.

5. ELEMENTY FAKULTATYWNE

- **Objaśnienia poszczególnych przepisów zmienionego wniosku**

Zmieniony wniosek rozszerza zakres pierwotnego wniosku – który był ograniczony do sprzedaży przez internet i w inny sposób na odległość – i obejmuje również sprzedaż przy fizycznej obecności stron. Zmiany w pierwotnym wniosku obejmują zmiany techniczne konieczne do rozszerzenia zakresu wniosku i uchylenia dyrektywy 1999/44/WE, a mianowicie skreślenie odniesień do „sprzedaży przez internet i w inny sposób na odległość”, dodanie przepisu dotyczącego uchylenia dyrektywy 1999/44/WE, dodanie objaśnienia dotyczącego terminu, od jakiego umowy będą objęte zakresem środków wykonawczych do zmienionego wniosku, oraz dodanie niektórych przepisów dyrektywy 1999/44/WE, koniecznych do uzupełnienia niniejszej dyrektywy w związku z uchyleniem dyrektywy 1999/44/WE, np. definicji „producenta”. Wprowadzono również szereg zmian technicznych w celu zwiększenia spójności i jasności tekstu prawnego.

Zmiany dotyczą motywów: 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 14, 15, 16, 17, 21, 22, 23, 26, 28, 30, 34, 37, 38 oraz 42. Dawny motyw 4 został skreślony, a dawne motywy 5, 6 i 7 otrzymały nową numerację jako odpowiednio motywy 4, 5 i 6. Dodano też nowy motyw 7. Zmiany w tekście aktu prawnego dotyczą art. 1, 2, 15 i 19. Dodano też nowe art. 20 i 21. Dawne art. 20, 21 i 22 otrzymały nową numerację jako odpowiednio art. 22, 23 i 24.

Zmieniony wniosek

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

w sprawie niektórych aspektów umów sprzedaży towarów ~~zawieranych przez internet lub w inny sposób na odległość~~, zmieniająca rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady oraz dyrektywę 2009/22/WE Parlamentu Europejskiego i Rady i uchylająca dyrektywę 1999/44/WE Parlamentu Europejskiego i Rady

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,
uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 114,
uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,
po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,
uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego⁴⁴,
stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą,
a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W celu utrzymania konkurencyjności na światowych rynkach Unia powinna usprawnić funkcjonowanie rynku wewnętrznego oraz skutecznie odpowiedzieć na liczne wyzwania, które stawia przed nami gospodarka w coraz większym stopniu napędzana zmianami technologicznymi. Strategia jednolitego rynku cyfrowego⁴⁵ określa kompleksowe ramy mające ułatwić integrację rynku cyfrowego z jednolitym rynkiem wewnętrznym. Pierwszy filar strategii ma na celu zapobieżenie fragmentacji handlu wewnątrzunijnego poprzez usunięcie wszystkich najważniejszych barier w rozwoju transgranicznego handlu elektronicznego, który stanowi najbardziej znaczącą część transgranicznej sprzedaży towarów między przedsiębiorcami i konsumentami.
- (2) Dla ~~osiągnięcia~~ sprawnego funkcjonowania prawdziwie jednolitego rynku cyfrowego wewnętrznego konieczna jest harmonizacja niektórych aspektów umów sprzedaży towarów, przyjmując jako podstawę wysoki poziom ochrony konsumentów.
- (3) Handel elektroniczny jest ~~głównym motorem~~ jednym z głównych motorów wzrostu na jednolitym rynku cyfrowym rynku wewnętrznym. Jednak ten potencjał wzrostu pozostaje w dużej części niewykorzystany. Aby wzmocnić konkurencyjność Unii i napędzać wzrost, Unia musi działać szybko i zachęcać uczestników rynku do uwolnienia pełnego potencjału, jaki oferuje jednolity rynek cyfrowy wewnętrzny. Pełny potencjał jednolitego rynku cyfrowego wewnętrznego może zostać uwolniony jedynie wtedy, gdy wszyscy uczestnicy rynku będą mieli łatwy dostęp do ~~internetowej~~

44 Dz.U. C 264 z 20.7.2016, s. 57.

45 COM(2015) 192 final.

transgranicznej sprzedaży towarów, oraz będą mieli pewność swoich praw podczas w tym elektronicznych transakcji handlowych. Prawo umów, na podstawie którego uczestnicy rynku zawierają transakcje, jest jednym z najważniejszych czynników wpływających na decyzje przedsiębiorców, czy angażować się w transgraniczną sprzedaż towarów ~~przez internet~~. Prawo umów wpływa także na gotowość konsumentów do angażowania się w ten rodzaj zakupów.

- (4) ~~Największy udział w sprzedaży na odległość w Unii ma sprzedaż przez internet, jednak niniejsza dyrektywa powinna objąć swoim zakresem wszystkie formy sprzedaży na odległość, w tym sprzedaż przez telefon i zamówienia pocztowe, aby zapobiec wszelkim nieuzasadnionym zakłóceniom konkurencji oraz aby stworzyć równe szanse dla wszystkich przedsiębiorców prowadzących sprzedaż na odległość.~~
- (54) Unijne przepisy dotyczące sprzedaży towarów ~~przez internet lub w inny sposób na odległość~~ są wciąż bardzo zróżnicowane, choć przepisy dotyczące wymogów co do informacji przekazywanych przed zawarciem umowy, prawa odstąpienia od umowy w przypadku umów zawieranych na odległość oraz warunków dostawy są już w pełni zharmonizowane. Pozostałe najważniejsze elementy umowne, takie jak kryteria zgodności, środki zaradcze dostępne w przypadku niezgodności towaru z umową oraz warunki korzystania z nich, podlegają obecnie minimalnej harmonizacji zgodnie z dyrektywą 1999/44/WE Parlamentu Europejskiego i Rady⁴⁶. Państwa członkowskie mogły ustanowić wyższy poziom ochrony konsumentów i wprowadzić odpowiednie przepisy. Korzystając z tego uprawnienia, państwa członkowskie uwzględniły różne elementy i podjęły działania w różnym zakresie. Z tego względu przepisy krajowe będące transpozycją ~~dorobku prawnego Unii w zakresie prawa umów konsumenckich~~ dyrektywy 1999/44/WE są w znacznym stopniu rozbieżne w odniesieniu do podstawowych elementów ~~umowy sprzedaży~~, takich jak istnienie lub brak hierarchii środków zaradczych, okres gwarancji prawnej, długość okresu przeniesienia ciężaru dowodu na sprzedawcę, czy też powiadomienie sprzedawcy o wadzie.
- (65) Istniejące różnice mogą negatywnie oddziaływać na przedsiębiorców i konsumentów. Zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 593/2008⁴⁷ przedsiębiorstwa, których oferta jest skierowana do konsumentów z innych państw członkowskich, muszą przestrzegać bezwzględnie obowiązujących przepisów prawa umów konsumenckich kraju zwykłego miejsca pobytu konsumenta. Ponieważ przepisy państw członkowskich się różnią, przedsiębiorstwa są narażone na dodatkowe koszty. Z tego względu wiele przedsiębiorców może decydować się na ograniczenie działalności do rynku krajowego albo eksport towarów jedynie do jednego lub dwóch państw członkowskich. Taka decyzja, mająca na celu ograniczenie ryzyka i kosztów związanych z transgranicznym handlem ~~elektronicznym~~, skutkuje utratą możliwości ekspansji handlowej i korzyści skali. Cierpią na tym szczególnie małe i średnie przedsiębiorstwa.
- (76) Konsumentom mają zapewnić wysoki poziom ochrony podczas zakupów ~~przez internet lub w inny sposób na odległość~~ dzięki stosowaniu rozporządzenia (WE) nr 593/2008, ale zróżnicowanie przepisów ma także negatywny wpływ na zaufanie konsumentów do ~~handlu elektronicznego~~ transakcji transgranicznych. Za tą nieufnością kryje się kilka czynników, jednak najważniejszym wydaje się niepewność

46 Dyrektywa 1999/44/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 25 maja 1999 r. w sprawie niektórych aspektów sprzedaży towarów konsumpcyjnych i związanych z tym gwarancji, Dz.U. L 171 z 7.7.1999, s. 12.

47 Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 593/2008 z dnia 17 czerwca 2008 r. w sprawie prawa właściwego dla zobowiązań umownych (Rzym I), Dz.U. L 110 z 4.7.2008, s. 6.

co do praw wynikających z umowy przysługujących konsumentowi. Ta niepewność występuje zarówno w przypadku, gdy konsumenci są chronieni przez bezwzględnie obowiązujące przepisy prawa umów konsumenckich w ich państwie członkowskim, a sprzedawca kieruje do konsumentów swoją działalność transgraniczną, jak i w przypadku gdy konsument zawiera transgraniczną umowę ze sprzedawcą, który nie prowadzi działalności handlowej w państwie członkowskim konsumenta.

- (7) Chociaż sprzedaż przez internet stanowi przeważającą część sprzedaży transgranicznej w Unii, to zróżnicowane prawo umów obowiązujące w różnych krajach ma też wpływ na detalistów, którzy korzystają z innych kanałów sprzedaży na odległość, oraz detalistów prowadzących sprzedaż przy fizycznej obecności stron, utrudniając im rozszerzanie działalności na rynki innych państw. W zakres niniejszej dyrektywy powinny wejść wszystkie kanały sprzedaży, aby stworzyć równe szanse dla wszystkich przedsiębiorców prowadzących sprzedaż towarów na rzecz konsumentów. Określając jednolite zasady dotyczące wszystkich kanałów sprzedaży, niniejsza dyrektywa powinna pozwolić uniknąć wszelkich rozbieżności, które stanowiłyby nieproporcjonalne obciążenie dla coraz liczniejszych w Unii detalistów prowadzących sprzedaż wielokanałową. Konieczność utrzymania spójnych przepisów w sprawie sprzedaży i gwarancji obejmujących wszystkie kanały sprzedaży potwierdzono w kontroli sprawności unijnych przepisów dotyczących konsumentów i wprowadzania do obrotu, która objęła również dyrektywę 1999/44/WE⁴⁸.
- (8) Aby zaradzić tym problemom, wynikającym ze zróżnicowania przepisów krajowych, zarówno przedsiębiorcy, jak i konsumenci powinni mieć możliwość opierania się na w pełni zharmonizowanych ukierunkowanych przepisach dla sprzedaży towarów przez internet lub w inny sposób na odległość. Ujednolicenie przepisów jest konieczne w odniesieniu do najważniejszych elementów prawa umów konsumenckich, które przy obecnej minimalnej harmonizacji są zróżnicowane, przez co tworzą się bariery w handlu w Unii Europejskiej. Niniejsza dyrektywa powinna zatem uchylić dyrektywę 1999/44/WE, która zakładała minimalną harmonizację, oraz wprowadzić w pełni zharmonizowane przepisy dotyczące umów sprzedaży towarów.
- (9) W pełni zharmonizowane przepisy prawa umów konsumenckich ułatwią przedsiębiorcom oferowanie swoich produktów w innych państwach członkowskich. Dla przedsiębiorców będzie to oznaczało mniejsze koszty, ponieważ nie będą już musieli uwzględniać różnic w bezwzględnie obowiązujących przepisach w kraju konsumenta. Zapewni im to większą pewność prawa podczas sprzedaży ~~na odległość~~ do innych państw członkowskich dzięki stabilnemu otoczeniu prawnemu w zakresie prawa umów.
- (10) Dzięki większej konkurencji między detalistami konsumenci będą mieli szerszy wybór produktów po bardziej atrakcyjnych cenach. Konsumenci skorzystają z wyższego poziomu ochrony oraz zwiększonego postępu społecznego dzięki w pełni zharmonizowanym przepisom. To z kolei zwiększy ich zaufanie do transgranicznej

48 Dokument roboczy służb Komisji SWD(2017) 208 final, sprawozdanie z kontroli sprawności dyrektywy 2005/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r. dotyczącej nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym oraz zmieniającej dyrektywę Rady 84/450/EWG, dyrektywy 97/7/WE, 98/27/WE i 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady („dyrektywa o nieuczciwych praktykach handlowych”); dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich; dyrektywy 98/6/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 lutego 1998 r. w sprawie ochrony konsumenta przez podawanie cen produktów oferowanych konsumentom; dyrektywy 1999/44/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 25 maja 1999 r. w sprawie niektórych aspektów sprzedaży towarów konsumpcyjnych i związanych z tym gwarancji; dyrektywy 2009/22/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie nakazów zaprzestania szkodliwych praktyk w celu ochrony interesów konsumentów; dyrektywy 2006/114/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. dotyczącej reklamy wprowadzającej w błąd i reklamy porównawczej.

sprzedaży ~~na odległość, w szczególności do sprzedaży internetowej~~. Konsumentom będą mieli większą pewność podczas transgranicznych zakupów ~~na odległość~~, wiedząc, że mają takie same prawa w całej Unii.

- (11) Niniejsza dyrektywa zawiera przepisy mające zastosowanie do sprzedaży towarów ~~przez internet lub w inny sposób na odległość~~ jedynie w odniesieniu do najważniejszych elementów umowy, które są wymagane do usunięcia barier na ~~jednolitym~~ rynku ~~cyfrowym~~ wewnętrznym wynikających z prawa umów. Z tego względu przepisy określające wymagania co do zgodności, środki zaradcze przysługujące konsumentom w przypadku braku zgodności towarów z umową oraz warunki korzystania z tego prawa powinny zostać w pełni zharmonizowane, a poziom ochrony konsumentów w porównaniu z dyrektywą 1999/44/WE powinien wzrosnąć.
- (12) Jeżeli umowa dotyczy zarówno sprzedaży towarów, jak i świadczenia usług, niniejsza dyrektywa ma zastosowanie jedynie do części umowy odnoszącej się do sprzedaży towarów, zgodnie z podejściem przyjętym w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/83/UE⁴⁹.
- (13) Niniejsza dyrektywa nie powinna mieć zastosowania do towarów takich jak płyty DVD i CD, na których treści cyfrowe zamieszczono w taki sposób, jakby płyty te były jedynie nośnikami treści cyfrowych. Powinna ona natomiast mieć zastosowanie do treści cyfrowych zintegrowanych z towarami takimi jak urządzenia domowe lub zabawki, w których treści cyfrowe są zintegrowane w taki sposób, że ich funkcje są podporządkowane głównym funkcjom towarów i działają jako integralna część towaru.
- (14) Niniejsza dyrektywa nie ma wpływu na prawo umów państw członkowskich w obszarach nieobjętych tą dyrektywą. Ponadto w niektórych obszarach regulowanych niniejszą dyrektywą państwa członkowskie powinny mieć swobodę ustalenia bardziej szczegółowych warunków wprowadzenia przepisów w odniesieniu do aspektów nieuregulowanych w niniejszej dyrektywie regulowanych niniejszą dyrektywą w zakresie, w jakim nie podlegają one pełnej harmonizacji zgodnie z tą dyrektywą: dotyczy to okresu przedawnienia dla wykonywania praw konsumentów, oraz gwarancji handlowych. Wreszcie, w odniesieniu do i prawa sprzedawcy do dochodzenia odszkodowania, państwa członkowskie powinny mieć swobodę ustalenia bardziej szczegółowych warunków wykonywania tego prawa.
- (15) ~~W przypadku gdy niniejsza dyrektywa odnosi się do tych samych pojęć co dyrektywa 1999/44/WE, jej przepisy powinny być interpretowane w sposób spójny z dyrektywą 1999/44/WE oraz dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/83/UE, zgodnie z wykładnią przyjętą w orzecznictwie Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej. Przepisy niniejszej dyrektywy uzupełniają przepisy dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/83/UE. Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/83/UE określa przede wszystkim przepisy dotyczące wymogów co do informacji przekazywanych przed zawarciem umowy, prawa odstąpienia od umowy w przypadku umów zawieranych na odległość lub poza lokalem przedsiębiorstwa oraz warunków dostawy towarów oraz przenoszenia ryzyka; niniejsza dyrektywa określa natomiast zasady dotyczące zgodności towarów z umową, środki zaradcze przysługujące w przypadku braku zgodności oraz sposoby korzystania z tych środków.~~

49

Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/83/UE z dnia 25 października 2011 r. w sprawie praw konsumentów, zmieniająca dyrektywę Rady 93/13/EWG i dyrektywę 1999/44/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz uchylająca dyrektywę Rady 85/577/EWG i dyrektywę 97/7/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, Dz.U. L 304 z 22.11.2011, s. 64.

- (16) Do celów jasności prawa niniejsza dyrektywa powinna zawierać definicję umowy sprzedaży. Zgodnie z tą definicją niniejsza dyrektywa ~~ma~~ powinna mieć zastosowanie także do umów dotyczących towarów, które dopiero mają być wyprodukowane lub wytworzone, także zgodnie ze wskazówkami konsumenta.
- (17) Aby zapewnić sprzedawcom i konsumentom jasność i pewność prawa, niniejsza dyrektywa powinna zawierać pojęcie umowy. Definicja ta powinna wywodzić się z tradycji wspólnej wszystkim państwom członkowskim i zakładać, że aby móc stwierdzić istnienie umowy, wymagane jest porozumienie mające stanowić źródło zobowiązań lub wywołujące inne skutki prawne.
- (18) W celu zrównoważenia wymogów pewności prawa z właściwą elastycznością przepisów wszelkie odniesienia w niniejszej dyrektywie do tego, czego można oczekiwać od danej osoby, dotyczą rozsądnych oczekiwań. Oceny tego, czy coś jest rozsądne, powinno się dokonywać obiektywnie, uwzględniając specyfikę i cel umowy, okoliczności sprawy oraz zwyczaje i praktyki zaangażowanych stron. Zwłaszcza rozsądny czas na wykonanie naprawy lub wymianę towaru powinien zostać obiektywnie oceniony, przy uwzględnieniu specyfiki towaru oraz braku zgodności.
- (19) Aby zapewnić jasność co do tego, czego konsument może oczekiwać od towarów i jaka ma być odpowiedzialność sprzedawcy za niespełnienie oczekiwań konsumenta, niezwykle istotna jest pełna harmonizacja przepisów dotyczących zgodności towarów z umową. Przyjęcie zarówno subiektywnych, jak i obiektywnych kryteriów powinno zabezpieczyć uzasadniony interes obu stron umowy sprzedaży. Zgodność z umową należy oceniać, biorąc pod uwagę nie tylko wymagania określone w umowie, w tym informacje przekazywane przed zawarciem umowy stanowiące część umowy, ale także pewne obiektywne wymagania, które stanowią normę w zakresie tego, czego oczekuje się od danego towaru, zwłaszcza przydatność do danego celu, opakowanie, instrukcje instalacji oraz standardowe cechy i funkcje działania.
- (20) Znaczna liczba towarów konsumpcyjnych musi przed użyciem zostać zainstalowana, aby konsument mógł z nich w pełni korzystać. Dlatego też brak zgodności wynikający z niewłaściwej instalacji powinien być równoznaczny z niezgodnością z umową, jeżeli towar był instalowany przez sprzedawcę lub pod jego kontrolą, a także jeżeli konsument instalował towary sam, ale nieprawidłowa instalacja wynika z błędnych instrukcji.
- (21) Zgodność powinna dotyczyć zarówno wad materialnych, jak i prawnych. Prawa osób trzecich oraz inne wady prawne mogą skutecznie uniemożliwić konsumentowi korzystanie z towarów zgodnie z umową, jeżeli posiadacz praw zgodnie z prawem doprowadzi do tego, żeby konsument zaprzestał naruszania tych praw. Dlatego sprzedawca powinien zapewnić, by towary były wolne od jakichkolwiek praw osób trzecich, które mogłyby uniemożliwić konsumentowi korzystanie z towarów zgodnie z umową.
- (22) Należy zapewnić swobodę zawierania umów w odniesieniu do kryteriów zgodności towarów, aby zapobiec unikaniu odpowiedzialności za brak zgodności i aby zapewnić wysoki poziom ochrony konsumenta. W związku z tym wszelkie odstępstwa od bezwzględnie obowiązujących przepisów dotyczących kryteriów zgodności oraz nieprawidłowej instalacji niekorzystne dla konsumenta są powinny być ważne jedynie w przypadku, gdy konsument został o tym wyraźnie poinformowany i wyraził na to zgodę przy zawieraniu umowy.

- (23) Zapewnienie większej trwałości towarów konsumpcyjnych jest ważne dla osiągnięcia bardziej zrównoważonej konsumpcji i gospodarki o obiegu zamkniętym. Także eliminowanie z rynku unijnego towarów niezgodnych z umową dzięki wzmocnionemu nadzorowi i odpowiednim bodźcom dla przedsiębiorstw jest niezwykle istotne z punktu widzenia zwiększania zaufania do ~~jednolitego rynku~~ funkcjonowania rynku wewnętrznego. Z tego względu najbardziej odpowiednim podejściem do wprowadzenia wymagań co do trwałości określonych rodzajów lub grup produktów jest prawodawstwo unijne dla określonych produktów, przy wykorzystaniu w tym celu przyjętych kryteriów. Z tego względu niniejsza dyrektywa powinna być uzupełnieniem celów ustalonych w takim unijnym prawodawstwie dla konkretnych ~~sektorów produktów~~. O ile konkretne informacje na temat trwałości produktu są wskazane w oświadczeniu przed zawarciem umowy stanowiącym część umowy sprzedaży, konsument powinien móc polegać na tych informacjach jak na elemencie kryteriów zgodności.
- (24) Aby zarówno konsumenci, jak i sprzedawcy mieli większą pewność prawa, należy jasno wskazać termin, w jakim należy ocenić zgodność towarów z umową. W celu zapewnienia spójności niniejszej dyrektywy z dyrektywą 2011/83/UE stosowne jest wskazanie momentu przejścia ryzyka jako terminu oceny zgodności towarów z umową. W przypadku towarów, które wymagają instalacji, termin ten powinien zostać odpowiednio dostosowany.
- (25) Jeżeli państwa członkowskie będą miały możliwość utrzymania obowiązku powiadomienia sprzedawcy przez konsumenta o wadzie, może to doprowadzić do sytuacji, w której konsumenci tracą uzasadnione prawo do skorzystania ze środków zaradczych w przypadku spóźnionego powiadomienia lub jego braku, zwłaszcza w przypadku transakcji transgranicznych, do których ma zastosowanie prawo innego państwa członkowskiego, a konsument nie jest świadomy, że powiadomienie sprzedawcy jest obowiązkowe. Z tego względu nie powinno się ustanawiać obowiązku powiadomienia sprzedawcy przez konsumenta. W związku z tym państwa członkowskie nie będą miały możliwości wprowadzenia lub utrzymania wymogu, żeby konsument powiadomił sprzedawcę o braku zgodności w określonym terminie.
- (26) Aby przedsiębiorcy mogli polegać na jednym zestawie przepisów w całej Unii, konieczna jest pełna harmonizacja okresów, kiedy ciężar dowodu związany z brakiem zgodności jest przeniesiony na sprzedawcę z korzyścią dla konsumenta. W ciągu dwóch pierwszych lat konsument musi jedynie ~~ustalić~~ wykazać istnienie braku zgodności, aby móc skorzystać z domniemania braku zgodności. W tym okresie konsument nie musi natomiast udowodnić, że brak zgodności istniał w momencie, w którym zgodność miała być ustalona. Aby zwiększyć pewność prawa w odniesieniu do środków zaradczych przysługujących w przypadku braku zgodności z umową oraz aby wyeliminować jedną z głównych przeszkód na ~~jednolitym rynku cyfrowym~~ rynku wewnętrznym, należy ustalić w pełni zharmonizowaną kolejność stosowania tych środków. W ramach pierwszego środka zaradczego konsumenci powinni mieć przede wszystkim wybór między naprawą towaru a jego wymianą. To pomoże utrzymać stosunek umowny i wzajemne zaufanie. Co więcej, jeśli konsumenci będą mieli możliwość zażądania naprawy, powinno to sprzyjać zrównoważonej konsumpcji i może się przyczynić do zwiększenia trwałości produktów.
- (27) Wybór konsumenta między naprawą a wymianą towaru może być ograniczony jedynie w przypadku, gdyby wybrana opcja była nieproporcjonalna w porównaniu z innymi dostępnymi opcjami, niemożliwa lub niezgodna z prawem. Takim przypadkiem będzie na przykład żądanie wymiany towarów ze względu na niewielkie zarysowanie,

w sytuacji gdy wymiana pociągnęłaby za sobą znaczne koszty, natomiast zarysowanie mogłoby być łatwo usunięte.

- (28) Jeżeli sprzedawca nie przywrócił zgodności poprzez naprawę lub wymianę bez poważnych niedogodności dla konsumenta i w rozsądnym terminie, konsument powinien mieć prawo do obniżenia ceny lub rozwiązania umowy. Naprawa lub wymiana ~~muszą~~ powinny zwłaszcza zostać skutecznie wykonane w rozsądnym terminie. To, jaki okres jest rozsądnym terminem, powinno być obiektywnie ustalone, biorąc pod uwagę cechy towaru i brak zgodności. Jeżeli po upływie rozsądnego terminu sprzedawca nie usunął skutecznie niezgodności, konsument nie jest zobowiązany do akceptowania następnych prób sprzedawcy podejmowanych w celu usunięcia tej samej niezgodności.
- (29) Biorąc pod uwagę, że prawo do rozwiązania umowy ze względu na brak zgodności jest ważnym środkiem zaradczym stosowanym, gdy naprawa lub wymiana są niewykonalne lub zawiodły, prawo to powinno przysługiwać konsumentowi także w przypadkach mniejszych niezgodności. Byłby to dla sprzedawców silny bodziec do szybkiego usuwania wszelkich niezgodności. Żeby prawo do rozwiązania umowy było skuteczne w sytuacji, gdy konsument nabywa wiele towarów, z których część stanowi akcesoria do głównego przedmiotu i których konsument by nie nabył, gdyby nie kupował tego przedmiotu, a niezgodność dotyczy głównego przedmiotu, wówczas konsument powinien mieć prawo rozwiązania umowy także w odniesieniu do akcesoriów, nawet jeśli pozostają one w zgodności z umową.
- (30) W przypadku rozwiązania umowy przez konsumenta ze względu na brak zgodności ~~w niniejszej dyrektywie określono~~ niniejsza dyrektywa powinna określać jedynie główne skutki i sposoby wykonywania prawa do rozwiązania umowy, zwłaszcza obowiązek stron do zwrotu tego, co otrzymały. Dlatego sprzedawca jest powinien być zobowiązany do zwrotu pieniędzy otrzymanych od konsumenta, a konsument jest powinien być zobowiązany do zwrotu towaru.
- (31) W celu zapewnienia skutecznego egzekwowania prawa konsumenta do rozwiązania umowy przy jednoczesnym zapobieżeniu bezpodstawnemu wzbogaceniu się konsumenta zobowiązanie konsumenta do zapłaty za zmniejszenie wartości towarów powinno być ograniczone do tych przypadków, gdy zmniejszenie wartości przekracza normalne zużycie. W żadnym przypadku konsument nie może być zmuszony do zapłacenia większej kwoty niż cena ustalona za towary. Jeżeli zwrot towarów jest niemożliwy ze względu na ich uszkodzenie lub utratę, konsument jest zobowiązany do zapłacenia wartości pieniężnej uszkodzonych towarów. Konsument nie powinien być jednak zobowiązany do płacenia wartości pieniężnej towarów, jeżeli zniszczenie lub utrata wynikają z braku zgodności towarów z umową.
- (32) W celu zwiększenia pewności prawa dla sprzedawców oraz pewności konsumentów podczas zakupów transgranicznych konieczna jest harmonizacja okresu, kiedy sprzedawca ponosi odpowiedzialność za brak zgodności istniejący w momencie, gdy konsument fizycznie wejdzie w posiadanie towarów. Biorąc pod uwagę, że podczas transpozycji dyrektywy 1999/44/WE zdecydowana większość państw członkowskich przewidziała dwuletni okres odpowiedzialności sprzedawcy i ten okres jest uznawany przez uczestników rynku za rozsądny, należy ten okres utrzymać.
- (33) W celu podniesienia świadomości konsumentów i ułatwienia egzekwowania unijnych przepisów dotyczących praw konsumentów w odniesieniu do towarów niezgodnych z umową w niniejszej dyrektywie powiązano okres, w którym ciężar dowodu jest

przeniesiony sprzedawcę z korzyścią dla konsumenta z okresem, w którym sprzedawca jest odpowiedzialny za niezgodności.

- (34) Aby zapewnić przejrzystość, powinno się określić pewne wymogi w tym zakresie co do gwarancji handlowych. W celu zwiększenia pewności prawa i uniknięcia sytuacji, w których konsumenci są wprowadzani w błąd, ~~w dyrektywie przewidziano także~~ dyrektywa powinna również przewidywać, że jeżeli warunki gwarancji handlowej zawarte w reklamie lub informacjach przekazanych przed zawarciem umowy są korzystniejsze dla konsumenta niż te określone w oświadczeniu handlowym, wtedy obowiązują te korzystniejsze warunki. Niniejsza dyrektywa powinna też określać zasady dotyczące treści oświadczenia gwarancyjnego i sposobu jego udostępniania konsumentom. Państwa członkowskie powinny mieć swobodę ustanowienia przepisów dotyczących innych aspektów gwarancji handlowych nieobjętych niniejszą dyrektywą, pod warunkiem że przepisy te nie pozbawią konsumentów ochrony przysługującej im na mocy w pełni zharmonizowanych przepisów niniejszej dyrektywy dotyczących gwarancji handlowych.
- (35) Biorąc pod uwagę, że sprzedawca jest odpowiedzialny względem klienta za wszelkie niezgodności towaru wynikające z działania lub zaniechania sprzedawcy lub osoby trzeciej, jest rzeczą uzasadnioną, żeby sprzedawca miał możliwość dochodzenia odszkodowania względem osoby odpowiedzialnej za taki stan rzeczy na wcześniejszych etapach łańcucha transakcji. Niniejsza dyrektywa nie powinna jednak mieć wpływu na zasadę swobody zawierania umów między sprzedawcą a innymi stronami w łańcuchu transakcji. Szczegółowe informacje dotyczące wykonywania tego prawa, zwłaszcza kwestia, do kogo i w jaki sposób mają być kierowane te roszczenia, zostaną określone przez państwa członkowskie.
- (36) Osoby lub organizacje, które według prawa krajowego mają uzasadniony interes w ochronie praw konsumenta wynikających z umowy, powinny mieć prawo do wszczęcia postępowania przed sądem lub innym organem administracyjnym właściwym do rozpatrywania skarg lub do wszczęcia odpowiedniego postępowania prawnego.
- (37) Żaden z przepisów niniejszej dyrektywy nie powinien naruszać stosowania przepisów prywatnego prawa międzynarodowego, zwłaszcza rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 593/2008 ani rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012⁵⁰.
- (38) ~~Dyrektywa 1999/44/WE powinna być zmieniona tak, aby umowy sprzedaży na odległość były wyłączone z zakresu jej stosowania~~ zostać uchylona. Datę jej uchylenia należy dostosować do daty transpozycji niniejszej dyrektywy. Aby zapewnić spójne stosowanie przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do spełnienia wymogów niniejszej dyrektywy przez państwa członkowskie w odniesieniu do umów zawartych od daty transpozycji, niniejsza dyrektywa nie powinna mieć zastosowania do umów zawartych przed datą transpozycji dyrektywy.
- (39) Rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady⁵¹ powinno zostać zmienione tak, aby załącznik zawierał odniesienie do niniejszej dyrektywy w celu ułatwienia współpracy transgranicznej w zakresie egzekwowania przepisów niniejszej dyrektywy.

50 Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012 w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (wersja przekształcona), Dz.U. L 351 z 20.12.2012, s. 1.

51 Rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 października 2004 r. w sprawie współpracy między organami krajowymi odpowiedzialnymi za egzekwowanie przepisów prawa w zakresie ochrony konsumentów, Dz.U.-L 165 z 18.6.2013 Dz.U. 364 z 9.12.2004, s. 1.

- (40) Dyrektywa 2009/22/WE Parlamentu Europejskiego i Rady⁵² powinna zostać uzupełniona o odniesienie w jej załączniku do niniejszej dyrektywy w celu zapewnienia ochrony zbiorowych interesów konsumentów określonych w niniejszej dyrektywie.
- (41) Zgodnie ze wspólną deklaracją polityczną z dnia 28 września 2011 r. państw członkowskich i Komisji dotyczącą dokumentów wyjaśniających⁵³ państwa członkowskie zobowiązały się do złożenia, w uzasadnionych przypadkach, wraz z powiadomieniem o środkach transpozycji, jednego lub więcej dokumentów wyjaśniających związku między elementami dyrektywy a odpowiadającymi im częściami krajowych instrumentów transpozycyjnych. W odniesieniu do niniejszej dyrektywy ustawodawca uznaje, że przekazanie takich dokumentów jest uzasadnione.
- (42) ~~Ponieważ~~ Cele niniejszej dyrektywy, a mianowicie przyczynianie się do właściwego funkcjonowania rynku wewnętrznego poprzez spójne eliminowanie przeszkód w transgranicznej sprzedaży towarów przez internet lub w inny sposób na odległość w Unii wynikających z prawa umów, nie mogą zostać osiągnięte w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, gdyż poszczególne państwa członkowskie nie są w stanie rozwiązać problemu istniejącego rozdrobnienia prawnego poprzez zapewnienie spójności swojego ustawodawstwa z prawem innych państw członkowskich. natomiast możliwe jest lepsze ich osiągnięcie Lepsze osiągnięcie celów niniejszej dyrektywy jest natomiast możliwe na poziomie Unii, bowiem poprzez usunięcie, w drodze pełnej harmonizacji, stwierdzonych utrudnień wynikających z prawa umów. Aby osiągnąć cele niniejszej dyrektywy, Unia może więc podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów.
- (43) Niniejsza dyrektywa nie narusza praw podstawowych i zasad uznanych w szczególności przez Kartę praw podstawowych Unii Europejskiej, a dokładniej jej art. 16, 38 i 47,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Przedmiot i zakres stosowania

1. Niniejsza dyrektywa określa niektóre wymagania dotyczące umów sprzedaży ~~na odległość~~ zawartych między sprzedawcą i konsumentem, w szczególności przepisy dotyczące zgodności towarów z umową, środków zaradczych przysługujących w przypadku braku zgodności towarów z umową oraz sposobów korzystania z tych środków.
2. Niniejsza dyrektywa nie ma zastosowania do umów o świadczenie usług ~~zawartych na odległość~~. Jednak w przypadku umów obejmujących zarówno sprzedaż towarów, jak i świadczenie usług, dyrektywa ma zastosowanie do części umowy dotyczącej sprzedaży towarów.

52 Dyrektywa 2009/22/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie nakazów zaprzestania szkodliwych praktyk w celu ochrony interesów konsumentów, Dz.U. L 110 z 1.5.2009, s. 30.

53 Dz.U. C 369 z 17.12.2011, s. 14.

3. Niniejsza dyrektywa nie ma zastosowania do żadnego ~~trwałego~~ fizycznego nośnika zawierającego treści cyfrowe w przypadkach, gdy ~~trwały~~ fizyczny nośnik jest używany wyłącznie do dostarczenia konsumentowi treści cyfrowych.
4. Państwa członkowskie mogą wyłączyć z zakresu niniejszej dyrektywy umowy w sprawie sprzedaży towarów używanych, sprzedawanych na publicznych aukcjach, gdzie konsumenci mają możliwość osobistego uczestniczenia w sprzedaży.
45. O ile niniejsza dyrektywa nie stanowi inaczej, nie może ona wpływać na krajowe ogólne prawo umów, między innymi na przepisy dotyczące zawierania, ważności lub skutków umowy, w tym konsekwencje rozwiązania umowy.

Artykuł 2

Definicje

Na użytek niniejszej dyrektywy stosuje się następujące definicje:

- a) „umowa sprzedaży” oznacza każdą umowę, na mocy której sprzedawca przenosi lub zobowiązuje się do przeniesienia własności towarów, w tym także towarów, które mają być wytworzone lub wyprodukowane, na konsumenta, a konsument płaci lub zobowiązuje się do zapłacenia ich ceny;
- (b) „konsument” oznacza każdą osobę fizyczną, która w umowach objętych niniejszą dyrektywą działa w celach niezwiązanych z działalnością handlową, gospodarczą, rzemieślniczą ani wykonywaniem wolnego zawodu;
- c) „sprzedawca” oznacza każdą osobę fizyczną lub prawną, niezależnie od tego, czy jest to podmiot publiczny czy prywatny, która działa – w tym również za pośrednictwem każdej innej osoby działającej w jej imieniu lub na jej rzecz – w celach związanych z jej działalnością handlową, gospodarczą, rzemieślniczą lub wykonywaniem wolnego zawodu, w związku z umowami objętymi zakresem niniejszej dyrektywy;
- d) „producent” oznacza wytwórcę towarów, importera towarów na terytorium Unii lub każdą osobę oznaczającą siebie jako producenta poprzez umieszczenie swojej nazwy, znaku towarowego lub innego znaku wyróżniającego na towarach;
- e) „towary” oznaczają wszelkie materialne rzeczy ruchome, z wyjątkiem:
- a) przedmiotów sprzedawanych w drodze egzekucji lub w inny sposób z mocy prawa,
- b) wody, gazu i energii elektrycznej, chyba że zostały wystawione na sprzedaż w ograniczonej objętości lub określonej ilości;
- ~~f) „umowa sprzedaży na odległość” oznacza każdą umowę sprzedaży zawartą w ramach zorganizowanego systemu sprzedaży na odległość, bez jednoczesnej fizycznej obecności sprzedawcy i konsumenta, z wyłącznym wykorzystaniem jednego lub większej liczby środków porozumiewania się na odległość, w tym internetu, do chwili zawarcia umowy włącznie;~~
- ~~g) „trwały nośnik” oznacza każde urządzenie umożliwiające konsumentowi lub sprzedawcy przechowywanie informacji kierowanych do niego osobiście, w sposób umożliwiający dostęp do tych informacji w przyszłości przez okres odpowiedni do~~

celów, jakim te informacje służą, i które pozwala na odtworzenie przechowywanych informacji w niezmienionej postaci;

- f) „gwarancja handlowa” oznacza każde zobowiązanie sprzedawcy lub producenta („gwarant”) wobec konsumenta – niezależnie od jego prawnego obowiązku zapewnienia zgodności towaru z umową – do zwrotu zapłaconej ceny lub wymiany towarów, ich naprawy lub zapewnienia ich serwisu w jakikolwiek sposób, jeśli nie są one zgodne ze specyfikacją lub nie spełniają jakichkolwiek innych wymogów niezwiązanych ze zgodnością towaru z umową określonych w oświadczeniu gwarancyjnym lub w stosownej reklamie dostępnej w momencie zawarcia umowy lub przed jej zawarciem;
- g) „umowa” oznacza porozumienie mające stanowić źródło zobowiązań lub wywołujące inne skutki prawne;
- h) „naprawa” oznacza, w przypadku braku zgodności, przywrócenie zgodności towarów ~~do umowy~~ z umową;
- i) „nieodpłatnie” oznacza bez niezbędnych kosztów poniesionych w celu przywrócenia zgodności towarów do umowy, w szczególności kosztów opłat pocztowych, robocizny i materiałów.

Artykuł 3

Poziom harmonizacji

Państwa członkowskie nie mogą utrzymywać ani wprowadzać przepisów odbiegających od tych, które zostały ustanowione w niniejszej dyrektywie, w tym również przepisów surowszych lub łagodniejszych w celu zapewnienia innego poziomu ochrony konsumentów.

Artykuł 4

Zgodność z umową

1. Sprzedawca zapewni, że towary, aby były zgodne z umową, spełniają, w stosownych przypadkach, następujące warunki:
 - a) jakościowo, ilościowo, jak i pod względem rodzaju spełniają warunki przewidziane w umowie, co oznacza także, że jeżeli sprzedawca pokazuje konsumentowi próbkę lub wzór towaru, to towary muszą być takiej samej jakości i rodzaju;
 - b) nadają się do szczególnego celu, do którego potrzebne są konsumentowi i o którym konsument powiadomił sprzedawcę w momencie zawarcia umowy, a które sprzedawca zaakceptował oraz
 - c) mają cechy i możliwości techniczne, o których mowa we wszelkich oświadczeniach sporządzonych przed zawarciem umowy, które stanowią część umowy.
2. Aby być zgodne z umową, towary muszą także spełniać wymogi określone w art. 5, 6 i 7.
3. Każde porozumienie, w którym odstępuje się od skutków art. 5 i 6 na niekorzyść konsumenta, wyłącza się te wymogi lub je zmienia, jest ważne jedynie wtedy, gdy w momencie zawarcia umowy konsument wiedział o szczególnym stanie towarów i przyjął te towary jako zgodne z umową w momencie jej zawarcia.

Artykuł 5

Wymagania co do zgodności towarów z umową

Towary, w stosownych przypadkach:

- a) nadają się do wszelkich celów, do jakich zwykle służą towary tego samego rodzaju;
- b) są dostarczane wraz z akcesoriami, włączając to opakowanie, instrukcję instalacji czy inne instrukcje, których kupujący może oczekiwać oraz
- c) mają takie same cechy i funkcje działania, jakie są oczekiwane w towarach tego samego rodzaju i których konsument może się spodziewać, biorąc pod uwagę specyfikę towarów oraz wszelkie publiczne oświadczenia składane przez sprzedawcę lub w jego imieniu albo przez inną osobę na wcześniejszych etapach łańcucha transakcji, chyba że sprzedawca udowodni, że:
 - (i) nie był i racjonalnie rzecz biorąc, nie mógł być świadomy takich oświadczeń;
 - (ii) w momencie zawierania umowy oświadczenie zostało skorygowane lub
 - (iii) oświadczenie nie mogło mieć wpływu na decyzję o zakupie towaru.

Artykuł 6

Nieprawidłowa instalacja

Jeżeli towary zostały nieprawidłowo zainstalowane, jakkolwiek brak zgodności wynikający z nieprawidłowej instalacji poczytuje się za brak zgodności towarów z umową, jeżeli:

- a) towary zostały zainstalowane przez sprzedawcę lub na jego odpowiedzialność lub
- b) towary miały zostać zainstalowane przez konsumenta, a nieprawidłowa instalacja była wynikiem błędnej instrukcji instalacji.

Artykuł 7

Prawa osób trzecich

W momencie istotnym dla ustalenia zgodności towarów z umową, zgodnie z art. 8, towary muszą być wolne od wszelkich praw osób trzecich, włączając w to prawa wynikające z własności intelektualnej, tak aby towary mogły być wykorzystywane zgodnie z umową.

Artykuł 8

Właściwy moment dla ustalenia zgodności z umową

1. Sprzedawca odpowiada za każdy brak zgodności towarów z umową występujący w momencie, gdy:
 - a) konsument lub osoba trzecia inna niż przewoźnik i wskazana przez konsumenta wejdzie w fizyczne posiadanie towarów lub

- b) towary zostały przekazane przewoźnikowi wybranemu przez konsumenta, jeśli sprzedawca nie wskazał żadnego przewoźnika lub gdy sprzedawca nie ma możliwości przewozu.
- 2. W przypadku gdy towar został zainstalowany przez sprzedawcę lub na jego odpowiedzialność, czas zakończenia instalacji uznaje się moment, kiedy konsument fizycznie wszedł w posiadanie towarów. W przypadku gdy towar miał być zainstalowany przez konsumenta, za moment, kiedy konsument fizycznie wszedł w posiadanie towarów, uznaje się rozsądny termin, w którym konsument miał czas na dokonanie instalacji, jednak w żadnym razie nie później niż 30 dni po terminie wskazanym w ust. 1.
- 3. Każde zaistnienie niezgodności z umową w ciągu dwóch lat od momentu wskazanego w ust. 1 i 2, uznaje się za występujące już w momencie wskazanym w ust. 1 i 2, chyba że byłoby to niemożliwe ze względu na właściwości towarów bądź charakter braku zgodności.

Artykuł 9

Środki zaradcze przysługujące konsumentowi w przypadku braku zgodności z umową

- 1. W przypadku braku zgodności towaru z umową konsument ma prawo do nieodpłatnego przywrócenia zgodności towarów poprzez naprawę lub wymianę zgodnie z art. 11.
- 2. Naprawa lub wymiana następuje w rozsądnym terminie oraz bez poważnych niedogodności dla konsumenta, uwzględniając specyfikę towarów oraz cel, w jakim konsument nabył te towary.
- 3. Konsument ma prawo do proporcjonalnego obniżenia ceny w sposób określony w art. 12 lub do rozwiązania umowy zgodnie art. 13, jeżeli:
 - a) naprawa lub wymiana są niemożliwe lub niezgodne z prawem;
 - b) sprzedawca nie dokonał naprawy lub wymiany w rozsądnym terminie;
 - c) naprawa lub wymiana spowodowałyby poważne niedogodności dla konsumenta lub
 - d) sprzedawca oświadczył, że nie przywróci zgodności towarów w rozsądnym terminie, albo okoliczności wyraźnie wskazują, że tego nie uczyni.
- 4. Konsument ma prawo do wstrzymania płatności w części, w jakiej pozostaje jeszcze do uregulowania, dopóki sprzedawca nie przywróci zgodności towarów.
- 5. Konsument nie ma prawa do skorzystania ze środka zaradczego w zakresie, w jakim przyczynił się do braku zgodności towarów z umową lub do jego skutków.

Artykuł 10

Wymiana towarów

- 1. Jeśli sprzedawca przywrócił zgodność towarów poprzez wymianę, odbiera on wymieniony towar na swój koszt, chyba że strony uzgodniły inaczej po powiadomieniu sprzedawcy przez konsumenta o braku zgodności z umową.
- 2. Jeżeli konsument zainstalował towary w sposób zgodny z ich charakterem i celem przed ujawnieniem się braku zgodności, zobowiązanie do przyjęcia wymienianych

towarów obejmuje usunięcie towarów niezgodnych z umową oraz instalację wymienionych towarów, lub poniesienie kosztów z tym związanych.

3. Konsument nie jest zobowiązany do zapłaty za korzystanie z wymienionego towaru w okresie poprzedzającym wymianę.

Artykuł 11

Wybór konsumenta między naprawą a wymianą

Konsument może wybrać między naprawą a wymianą, chyba że wybrany wariant byłby niemożliwy lub niezgodny z prawem bądź, w porównaniu z wariantem alternatywnym, nakładałby na sprzedawcę nieproporcjonalne koszty, uwzględniając wszystkie okoliczności, w tym:

- a) wartość, jaką miałyby towary, gdyby nie wystąpił brak zgodności z umową;
- b) znaczenie braku zgodności z umową;
- c) możliwość skorzystania z alternatywnego środka zaradczego bez poważnych niedogodności dla konsumenta.

Artykuł 12

Obniżenie ceny

Obniżenie ceny jest proporcjonalne do zmniejszenia wartości towarów otrzymanych przez konsumenta w porównaniu z wartością towarów, które są zgodne z umową.

Artykuł 13

Prawo konsumenta do rozwiązania umowy

1. Konsument wykonujący swoje prawo do rozwiązania umowy musi poinformować o tym dostawcę za pomocą dowolnych środków.
2. Jeżeli brak zgodności z umową dotyczy jedynie niektórych towarów dostarczonych na mocy umowy, a istnieje podstawa do rozwiązania umowy na podstawie art. 9, konsument może rozwiązać umowę jedynie w odniesieniu do tych towarów oraz innych towarów nabytych przez konsumenta jako akcesoria do towarów niezgodnych z umową.
3. Jeżeli konsument rozwiąże umowę w całości lub w odniesieniu do niektórych towarów dostarczonych na podstawie umowy zgodnie z ust. 2:
 - a) sprzedawca zwróci konsumentowi zapłaconą cenę bez zbędnej zwłoki i nie później niż w terminie 14 dni od dnia otrzymania powiadomienia o rozwiązaniu umowy oraz poniesie koszty zwrotu,
 - b) konsument zwróci sprzedawcy towary na koszt sprzedawcy bez zbędnej zwłoki i nie później niż w terminie 14 dni od wysłania powiadomienia o rozwiązaniu umowy,
 - c) jeżeli towary nie mogą zostać zwrócone z powodu uszkodzenia lub utraty, konsument zapłaci sprzedawcy wartość pieniężną towarów niezgodnych z umową, jaką miałyby w dniu planowanego zwrotu, jeżeli do tego czasu nie były uszkodzone ani utracone, chyba że uszkodzenie lub utrata wynikły z braku zgodności z umową oraz

- d) konsument zapłaci sprzedawcy za wszelkie zmniejszenie wartości towarów tylko w zakresie, w jakim to zmniejszenie wartości przekracza utratę wartości wynikającą z normalnego zużycia. Zapłata za zmniejszenie wartości nie może przekroczyć ceny zapłaconej za towar.

Artykuł 14

Terminy

Konsument ma prawo skorzystania ze środka zaradczego w przypadku braku zgodności towaru z umową, jeżeli brak zgodności ujawni się w ciągu dwóch lat od momentu właściwego do ustalenia zgodności. Jeżeli w ustawodawstwie krajowym prawa określone w art. 9 podlegają przedawnieniu, okres przedawnienia nie jest krótszy niż dwa lata od momentu właściwego do ustalenia zgodności z umową.

Artykuł 15

Gwarancje handlowe

1. Każda gwarancja handlowa jest wiążąca dla gwaranta na warunkach określonych w:
 - a) informacjach przekazanych przez sprzedawcę przed zawarciem umowy, w tym we wszelkich oświadczeniach sporządzonych przed zawarciem umowy, które stanowią jej część;
 - b) reklamie dostępnej w momencie zawarcia umowy lub wcześniej oraz
 - c) oświadczeniu gwarancyjnym.

Jeżeli oświadczenie gwarancyjne jest mniej korzystne dla konsumenta niż warunki określone w informacjach przekazanych przez sprzedawcę przed zawarciem umowy lub w reklamie, gwarancja handlowa obowiązuje na warunkach określonych w informacjach przekazanych przez sprzedawcę przed zawarciem umowy lub w reklamie związanej z gwarancją handlową.

2. Oświadczenie gwarancyjne jest udostępnione na trwałym nośniku, w jasnym i zrozumiałym języku. Oświadczenie zawiera następujące elementy:
 - a) jasne oświadczenie o prawach przysługujących konsumentowi na podstawie niniejszej dyrektywy oraz jasne oświadczenie, że te prawa nie są w żaden sposób ograniczone przez gwarancję handlową oraz
 - b) warunki gwarancji handlowej wykraczające poza prawa konsumenta wynikające z przepisów, informacje o czasie trwania, możliwości przeniesienia praw, zasięgu terytorialnym oraz opłatach, które mogą obciążać konsumenta, jeśli będzie chciał skorzystać z gwarancji handlowej, nazwę i adres gwaranta oraz dane osoby, do której należy kierować roszczenia, jeśli nie jest to gwarant, oraz procedura dla roszczeń.

3. Do celów niniejszego artykułu „trwały nośnik” oznacza każde urządzenie umożliwiające stronom przechowywanie informacji kierowanych do nich osobiście, w sposób umożliwiający dostęp do tych informacji w przyszłości przez okres odpowiedni do celów, jakim te informacje służą, i które pozwala na odtworzenie przechowywanych informacji w niezmienionej postaci.

- ~~3.4.~~ Niespełnienie warunków ust. 2 nie ma wpływu na wiążącą naturę gwarancji handlowej dla gwaranta.
- ~~4.5.~~ Państwa członkowskie mogą ustanowić ~~dodatkowe~~ przepisy dotyczące innych aspektów gwarancji handlowej, które nie zostały uregulowane niniejszym artykułem ~~o ile nie obniżą one ochrony określonej w niniejszym artykule.~~

Artykuł 16

Prawo regresu

W przypadku gdy sprzedawca odpowiada względem konsumenta za brak zgodności towaru z umową wynikający z działania lub zaniechania osoby na poprzednich etapach łańcucha transakcji, sprzedawca ma prawo dochodzić odszkodowania od osoby lub osób odpowiedzialnych w łańcuchu transakcji. W prawie krajowym określone jest, do jakiej osoby sprzedawca może kierować swoje roszczenia oraz właściwe działania i sposoby wykonywania tego prawa.

Artykuł 17

Egzekwowanie

1. Państwa członkowskie zapewnią, aby przyjęte zostały odpowiednie i skuteczne środki zapewniające przestrzeganie dyrektywy.
2. Środki, o których mowa w ust. 1, obejmują przepisy, zgodnie z którymi co najmniej jeden spośród wymienionych poniżej organów, w zależności od prawa krajowego, może podejmować działania na mocy prawa krajowego przed sądami lub właściwymi organami administracyjnymi w celu zapewnienia stosowania przepisów krajowych transponujących niniejszą dyrektywę:
 - a) organy publiczne lub ich przedstawiciele;
 - b) organizacje konsumenckie mające uzasadniony interes w ochronie konsumentów;
 - c) organizacje zawodowe mające uzasadniony interes w takim działaniu.

Artykuł 18

Bezwzględnie wiążący charakter dyrektywy

Żadne postanowienie umowy, które ze szkodą dla konsumenta wyłącza stosowanie krajowych środków będących transpozycją niniejszej dyrektywy, stanowi od nich odstępstwo lub zmienia ich skutki w okresie przed powiadomieniem dostawcy przez konsumenta o braku zgodności z umową, nie jest dla konsumenta wiążące, chyba że strony umowy wyłączają wymogi art. 5 i art. 6, odstępują od tych artykułów lub zmieniają ich skutki zgodnie z art. 4 ust. 3.

Artykuł 19

Zmiany w dyrektywie 1999/44/WE, rozporządzeniu (WE) nr 2006/2004 oraz dyrektywie 2009/22/WE

1. W art. 1 dyrektywy 1999/44/WE wprowadza się następujące zmiany:
 - a) ~~ust. 1 otrzymuje następujące brzmienie:~~

~~„1. Celem niniejszej dyrektywy jest zbliżenie przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących niektórych aspektów umów sprzedaży towarów konsumpcyjnych i związanych z tym gwarancji, niebędących umowami sprzedaży na odległość, w celu zapewnienia jednolitego minimalnego poziomu ochrony konsumentów w kontekście rynku wewnętrznego.”;~~

b) ust. 2 otrzymuje następujące brzmienie:

(i) lit. f) otrzymuje następujące brzmienie:

~~„f) naprawa oznacza, w przypadku braku zgodności, dostosowanie towaru do umowy;”;~~

(ii) dodaje się następujący punkt w brzmieniu:

~~„g) „umowa sprzedaży na odległość” oznacza każdą umowę sprzedaży zawartą w ramach zorganizowanego systemu sprzedaży na odległość, bez jednoczesnej fizycznej obecności sprzedawcy i konsumenta, z wyłącznym wykorzystaniem jednego lub większej liczby środków porozumiewania się na odległość, w tym internetu, do chwili zawarcia umowy włącznie.”;~~

21. W załączniku do rozporządzenia (WE) nr 2006/2004 dodaje się następujący punkt pkt 11 otrzymuje brzmienie:

~~„22. Dyrektywa (UE) N/XXX Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia XX/XX/201X r. w sprawie niektórych aspektów umów sprzedaży towarów, zawieranych przez internet lub w inny sposób na odległość zmieniająca rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 oraz dyrektywę 2009/22/WE i uchylająca dyrektywę 1999/44/WE (Dz.U. ...).”.~~

32. W załączniku I do dyrektywy 2009/22/WE dodaje się następujący punkt pkt 7 otrzymuje brzmienie:

~~„167. Dyrektywa (UE) N/XXX Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia XX/XX/201X r. w sprawie niektórych aspektów umów sprzedaży towarów, zawieranych przez internet lub w inny sposób na odległość zmieniająca rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 oraz dyrektywę 2009/22/WE i uchylająca dyrektywę 1999/44/WE (Dz.U. ...).”.~~

Artykuł 20

Przepisy przejściowe

1. Niniejszej dyrektywy nie stosuje się do umów zawartych przed dniem [dwa lata po wejściu w życie niniejszej dyrektywy].
2. Państwa członkowskie zapewniają, by przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy miały zastosowanie od dnia [dwa lata po wejściu w życie] do wszystkich umów zawartych od tego dnia.

Artykuł 21

Uchylenie dyrektywy 1999/44/WE Parlamentu Europejskiego i Rady

Dyrektywa 1999/44/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 25 maja 1999 r. w sprawie niektórych aspektów sprzedaży towarów konsumpcyjnych i związanych z tym gwarancji traci moc ze skutkiem od dnia [data przypadająca dwa lata po wejściu w życie]. Odesłania do uchylonej dyrektywy odczytuje się jako odesłania do niniejszej dyrektywy zgodnie z tabelą korelacji w załączniku 1.

Artykuł 202

Transpozycja

1. Państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy najpóźniej do [data dwa lata po wejściu w życie].
2. Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez państwa członkowskie.
3. Państwa członkowskie przekazują Komisji tekst przepisów prawa krajowego przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 213

Wejście w życie

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*. Art. 19 stosuje się jednak od dnia [przypadającego dwa lata po wejściu w życie niniejszej dyrektywy].

Artykuł 224

Adresaci

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia [...] r.

*W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący*

*W imieniu Rady
Przewodniczący*